Ч. 29 Второк 9 (21) лютого 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Др. Крамарж о ческо-німецкім спорі языковім. — Др. Ферянчич о внутрішнім положеню. — Новий президент француской републики.)

До Sonn- u. Montags-Ztg. доносять з Праги, що делеґати німецких партий покликані до сформулованя народно-німецких жадань зберуть ся на нараду з кінцем сего тиждня. В такім случаю ческий сойм був би скликаний около 15 марта. На случай абстиненциї німецких послів правительство відложило би акцию угодову аж до осени т. е. до нового скликаня Ради державної.

Молодоческий посол др. Крамарж помістив в часописи „Zukunft" статию, в котрій обговорює ческо-німецкий спір языковий і на самім початку констатує, що борба національна зачинає вже прибирати страшний вид борби расової. Др. Крамарж єсть рішучо тому противний, щоби ческий край під взглядом адміністративним розділено на дві части, бо то було би против інтересу промислових німецких і рільничих ческих сторін. Національний поділ єсть навіть просто неможливий. Економічні відносини в краю і зависимість обох народів від себе мусить знайти вираз у відносинах языкових і вимагають взаїмної терпимости языкової. Др. Крамарж промавляє за національною автономією обох народів в Чехії а противить ся територияльній. Він жадає управильненя справи языкової, на основі взаїмного порозуміня, або коли би до того не прийшло, в якийсь инший спосіб за помочию непохитного закона; він жадає закона шкільного для меншостий реформи виборчої, котра би німецкій меншости великої посілости ґрунтової забезпечила репрезентацию в соймі, а двигнула більшість ческого населеня; дальше домагає ся він утвореня національних курий з правом veto, але з виключним обмеженем їх компетенциї на чисто національні справи і основаня автономних репрезентаций окружних яко посередників межи староствами і намістництвом. Др. Крамарж ставить також і жаданя що-до Морави і Шлеска але найхарактеристичнійше зі всего то, що др. Крамарж не вірить в то, щоби самі народи в Чехії могли з собою порозуміти ся і длятого жадає, щоби правительство само з гори видало такий закон, котрий би залагодив спори.

Подібно жадає і словіньский посол др. Ферянчич, від правительства, щоби оно залагодило само справу языкову. Slovenski Narod подає розмову з дром Ферянчичем, в котрій сей посол насамперед на то звертає увагу, що розпорядженя языкові не можуть ніяк бути знесені, позаяк на їх місце не було би нічого а в наслідок їх виданя стратили обовязуючу силу всї инші розпорядженя. Дальше доказує др. Ферянчич, що не можна ніяк на то згодити, ся, щоби язик німецкий був язиком урядовим. Німці і самі то видять. Чи хотять Німці бути панами, чи мати право первородности в Чехії, на Мораві, в Галичині, Країні, Побережу і Дальматиї? — питає др. Ферянчич. Німець в австрийскій державі буде завсїгди перший межи рівними у всїм, що з того випливає, але більше не може жадати, і не-Німці більше єму не признають. Дальше каже др. Ферянчич, що льокальне залагоджене спору языкового (в Чехії) не залагодить справи; треба виготовити загальний проєкт закона о національностях. Де такий закон має бути ухвалений се річ меншої ваги. То річ певна, що трудности в сїй справі були би в соймах ще більші, бо треба замість одної робити аж сїмнайцять операций.

В суботу по полудни вибрано у Верзалю нового президента француской републики. При голосованю одержав дотеперішний президент сенату **Любе 483** голосів і став **президентом републики**; єго контр-кандидат Мелїн дістав всего лиш 279 голосів.

Еміль Любет (Loubet, єго прізвище не виговорює ся „Любе", лиш „Любет") родив ся в Марсанні, малій місцевости департаменту Дром 31 грудня 1838 р., отже має тепер 61 літ. Первістно був він адвокатом, відтак мером і послом а яко такий признавав ся до уміренних републиканів. Від 1885 р. належав Любет до лївиці в сенатї. В 1887 був він міністром публичних робіт а опісля займав ще кілька разів становище міністра аж в січни 1896 вибрано єго президентом сенату.

---

16)

ТРИ КОПАЛЬНИКИ ЗОЛОТА.

(З німецкого — А. Гентї'го.)

(Дальше).

— Ви кажете, Сім, що доктор не стріляє, доки другий не готовий? — спитав Гуґо.

— Так.

— А якже то витолкувати, що він сам доси не убитий?

— Я також питав себе зі сто разів о то. Він на цілім тілї пострілляний, але нїгде смертельно не був ранений. Вже єго погляд мішає чоловіка. Звичайно ходить без капелюха, з голою головою, коли іде стріляти, а тодї єго волосе виглядає цілком инакше, сторчить як щетина. Хтось, що був перше доктором, а відтак став копальником золота, сказав, що єго волосе немов наелектризоване. Відтак стає він білий як сніг, а єго очи горять; кажу вам, що страшно на него дивити ся, і коли він вийде до повного шинку і відозве ся там своїм голосом, що кождому аж кров в жилах стинає ся, до такого опришка: „Вибила твоя послїдна година; мусиш умирати", тодї й найтвердший чоловік наполохає ся. Я волів би мати до дїла з лїнчем і соткою реґуляторів, як з доктором, коли до него приступить, бо я видів, як люди, що перше нїколи не хибили, стріляли далеко попри него.

— А він нїколи не хибить? — спитав Райс.

— Хибити? — повторив Сім. — доктор не міг би хибити хочби й хотїв. Я нїколи не бачив, аби єго куля хочби лиш о волосок перейшла попри ціль. Він трафляє все в саму середину. Коли єсть більше як один, то доктор остерігає инших. Дуже богато клопоту робить менї доктор з плеканем. Я заєдно толкую єму, що то несправедливо з єго сторони супротив мене лежати кождого року по три місяцї. Він і сам признає, що так є, але відтак повідає: „То не моя вина, Сіме, мушу так робити і не можу инакше" — однако иншим часом він найлїпший чоловік на сьвітї. Заєдно ходить коло недужих і сидить коло них день і ніч; тому звуть єго доктором.

— То він по правдї не є доктором? — спитав Гуґо.

— Ну, то єго тайна, і як схоче вам єї оповісти, то може то зробити. Я знаю, що він найлїпший товариш, якого можна найти.

— Я гадаю, що він вже мусить бути в долинї між Мехіканцями — сказав Гуґо. — Шкода, що котрий з нас не пішов з ним на случай, колиб єго відкрито.

— То неімовірне — замітив Сім спокійно — а колиб так справдї стало ся, то він перебє ся. Не знаю на що доктор помре, але від давна я пересьвідчений, що не куля зробить єму конець.

Минули дві години, коли нараз доктор появив ся перед ними в сьвітлї місяця. Довго слухали уважно, але не чули нї найменшого шелесту, аж доки не виступив з тїни.

— Ну, докторе, ми на добрій дорозї?

— Так, Сіме, дівчата тут. Але вертаймо до лїса, будемо там говорити. Ми вже раз дали ся подійти і підслухати, коли гадали, що ми найбезпечнїйші, а то не повинно повторити ся.

Они вернули до лїса. Доктор сїв на землю і закурив люльку, другі пішли за єго приміром.

— Річ не була небезпечна — почав доктор. — Дураки гадають, що то неможливо, аби хто дістав ся до яру з того боку. На супротивнім горбку уставили двох вартових. Я бачив їх в сьвітлї місяця, як там стояли, імовірно мають дальше, коло місточка ще кілька варт. В ярі не бачив я нікого, аж коли підійшов до самого дому. Дім такий сильний, немов би єго умисно збудовано на кріпость і стоїть на скалї з трех сторін цілком вільний. Довкола дому виступає берег скали широкий на 40 до 50 стіп. Від сторони, де скала виступає, стоїть мур, високий на 12 стіп, з сильними воротами. Тут замурували они всї вікна каменем так, що не можна їх досягнути кулями з берега яру понад домом. І вікна в партері замуровано довкола. Імовірно мають комнати сьвітло від подвіря. Отже ту твердиню тяжко добути. Я почув голоси пятьох, чи шістьох людий, що перед дверми курили і розмовляли. Але ті двері не лежать напротив берега яру лише з противної сторони. Там мусять бути сходи і дорога іде дном яру. Я підкрав ся близше і побачив, що так дійстно є. Показала ся широка тераса, до котрої вели сходи, але виломлені і скинені. Мимо того можна було все ще дістати ся на гору. Місяць не був ще війшов, але було вже яснїйше, як би того бу-

Справоздане дїяльности фїлій руского товариства педаґоґічного.

(Б. Самбірска фїлія).

Фїлія заснована 1 лютого 1897, числить 22 членів учителів, професорів і 2 сьвященників.

В році 1898 відбули ся два засїданя виділу і два загальні збори. Підчас зборів були дві практичні лекциї і два відчити.

Лекциї практичні з учениками школи вправ мали: пп. Петро Будзиньский і Киприян Вєржбяньский. П. Будзиньский перевів лекцию рахунків з учениками III кляси, а п. Вержбяньский з учениками I кляси. Виклади мали п. Теодор Білецкий: о ручних роботах (slöjd) в школі народній і п. Банах: о будженю чувства народного в школї.

На засїданях виділу розбирано декотрі справи товариства і піднято гадку видаваня річників педаґоґічних. Справу видавництва рішено в сей спосіб, що виділ розіслав відозву до виднїйших людий з просьбою о працї з обсягу педаґоґіки і шкільництва взагалї а вибравши комітет має занятись по одержаню праць виданєм I річника. Видавництвом завідувати має фїлія руского товариства педаґоґічного в Самборі.

До виділу належать: Вп. Йосиф Керекярто директор ц. к. семинариї яко голова, Теодор Біленький старший учитель семинариї яко заступник, о. Михайло Ортиньский катихит ц. к. семинариї яко секретар, п. Сілецкий Франц учитель з Раневич, Петро Будзиньский учитель школи вправ в Самборі, Охнич Іларий уч. з Берегів, пнї Гоцка Апол. уч. з Зарайска.

Стан каси виносить 7 зр. 77 кр.

О. М. Ортиньский, секретар.

Новинки.

Львів дня 20-го лютого 1899.

— **З львівскої аепархії.** Презенти одержали оо.: Григ. Стеців на Ставківцї і Лев Кордасевич на Ляховичі подорожні. — О. Ів. Гарматій сотрудник з Золотник одержав завідательство в Черниховї, а о. Едв. Косановский, завідатель Черникова сотрудництво в Золотниках. — Президия краєвої Ради шкільної розписала конкурс з речинцем до 4 марта с. р. на посади греко-кат. катихитів при ц. к. другій ґімназиї у Львові і при ц. к. реальній школї в Тернополи.

— **Нова ґімназия.** Краєва Рада шкільна розглянула передані їй соймом петициї міст: Ланцута, Дембицї, Тарнобжеґа, Жовкви і Снятина о отворене в них ґімназиї або реальної школи. Найвідповіднїйшою місцевостию для отвореня нової ґімназиї признала краєва Рада шкільна Дембицю, заявивши притім, що в будучности постарає ся увзглядняти по можности міста Ланьцут, Жовкву і Снятин.

— **О мандат посольский** з міста Коломиї, опорожнений по уступленю п. Щепановского, наміряє старати ся ґр. Едмунд Старжиньский.

— **Краєвий союз кредитовий** пригадує всїм Вп. Добродїям, що до сего часу не зложили цїлого удїлу членьского або не предложили заявленя приступленя в члени, щоби в найкоротшім часї зволили доповнити удїли, взглядно предложити свої заявленя приступленя в члени, по чім одержать книжки удїлові. При сїй нагоді подає ся до відомости, що „Краєвий Союз кредитовий" удїляє позички товариствам кредитовим на $5\frac{1}{2}\%$, а иншим особам на 7% за відповідною порукою або забезпеченєм гіпотечним. Також приймає „Краєвий Союз кредитовий" вкладки ощадности в довільній високости і опроцентовує їх на $4\frac{1}{2}\%$. Взірцевий статут для повітових товариств кредитових висилає ся на жадане безплатно. — *Дирекция.*

— **Вечер з танцями** устроює „Руска Бесїда" в Самборі в четвер дня 23 лютого в сали народного готелю.

— **На надзвичайних загальних зборах товариства політехніків „Основа"** з дня 12 с. м. вибрано такий виділ: Голова товариства Юрий Тобилевич, писар Павло Волосенка, скарбник Ярослав Стефанович, біблїотекар Зенон Витошиньский; виділові: Андрій Каміньский, Теодозій Ших, Теофіль Мерунович і Франц Осип Тузяк; заступники виділових: Стефан Турин і Олекса Лушпиньский; комісия контрольна: Володимир Безкоровайний, Ярослав Білиньский і Володимир Дидиньский.

— **Побите почтової експедиторки.** Перед судом в Станиславові ставав на днях Александер Цїхалевский, бувший покутний писар а тепер властитель дібр Цуцилів, обжалований о тяжке побите почтової експедиторки. В серпни тамтого року напав він в Цуцилові на урядуючу в тамошнім урядї почтовім експедиторку, панну Анну Чайківну, зневажив її і побив, іменно за се, що не хотїла видавати єму листів без зложеня приписаної почтовими законами заплати. Трибунал засудив его за те на 4 місяцї вязницї, заостреної раз на тиждень постом.

— **Пригода в судї.** З Неаполя доносять: Перед тутешним судом лучила ся така незвичайна пригода. Один з обжалованых здоймив з ноги чобіт і кинув ним в голову прокураторови, а той знов витягнув з кишенї револьвер і стрілив до обжалованого. Серед публики настав переполох. В загальнім заколотї обжалований зажив отрую і по кількох мінутах помер в судорогах.

— **Зелїзничий злодій.** На Угорщинї арештувала полїция якогось Матія Енгля, бувшого маґіка, котрий обрав собі в послїдних часах за фах — витягати подорожним на зелїзницях з кишень пуляреси. Недавно усмотрив собі Енгель одного грошевитого панка і всїв за ним до поспішного поїзду, що їхав з Будапешту до Відня. В дорозї навязав з своїм товаришем подорожи оживлену розмову о австро-угорскій угодї і серед політичного запалу витягнув єму з кишенї пулярес. Нещасте чи щастя хотїло, що набитий грішми пулярес упав на поміст. Але се не збило проворного злодія з пантелику; він підніс сейчас свою добичу і віддаючи її властителеви, відозвав ся з усьміхом: „Випав вам з кишенї пулярес". Але властитель пуляреса зрозумів в одній хвили цїлу штучку і відповів холодно: „Перепрашаю, ви менї его витягнули з кишенї і пустили в тій хвили на поміст". На найблизшій стациї зелїзничій велїв властитель пуляреса Матія Енгля арештувати.

— **Збожеволів на сценї.** Звістний в Петербурзї співак оперовий, любимець царя, тепер Чернов, дістав підчас представленя опери „Кармен" помішаня ума. Співав довший час на представленю фальшиво, потім нагле закричав „най жиє Сибір" і почав ганьбити публику. Божевільного відвезено зараз до шпиталю.

— **Зелїзнича катастрофа.** На зелїзничім двірци в Фере, в Бельгії, коло Брукселї, лучила ся в суботу дня 18-го с. м. страшна катастрофа зелїзнича. Поїзд, що їшов в повнім розгонї з міста Мон, зїткнув ся з поїздом, що прибув з Турне і задержав ся на 5 мінут на двірци Фере. Кільканайцять ваґонів розторощених, 30 осіб убитих на місци, а до 100 осіб потерпіло тяжші або лекші ушкодженя.

— **Самоубийство по бійцї.** В Нітрі на Угорщинї устроювало католицке товариство ві второк вечерок. В часї забави появив ся на сали поруч-

---

ло менї треба. Я мусів на щось рішити ся. Тому виліз я на гору і поповзав краєм скали аж поза уголь, відтак приблизив ся до муру і оглянув вікна з другої сторони. Відси пішов назад до сходів і слухав. Вскорі почув, що дівчата там, по пірваню привезено їх просто сюди. Рано на другий день передав дон Рамонови один післанець лист, в котрім жадали опришки викупу; на того чоловіка ждуть нинї в ночи. Опришки довідали ся, що дон Рамон нї зробив нїчого, аби напасти на них, але що в цїлій околици знають вже люди о пірваню дівчат. Я не міг чути, якої суми зажадали они від Рамона; але говорили між собою о тім, що пічнуть з своїми пайками і числили, що на кождого випаде сїм до вісїм тисячів долярів. Ну, не було то нїчого нового; для нас найважнїйшою річию було довідати ся, в котрій комнатї сидять дівчата. Як би я того не вивідав ся, то цїла моя робота булаби даремна, тому поповзав я ще раз довкола дому. На всякий случай обвязавсь я моїм арканом. При дверех стояла варта, тому мусів я попробовати дістати ся до дому з бічної сторони. З розмови, яку я чув, довідавсь я, що більша часть шайки, була розставлена по околици, аж до Ель Пазо, аби зараз дати знати, коли би надходила ся виправа, аби відбити дівчата. Ватажко і другий старший були в місточку і ждали на післанця, що мав принести відповідь дон Рамона. В домі була варта, бо люди при ватрі говорили, що час, аби двох з них ішло змінити тих що стояли, впрочім цїлий дім видав ся менї порожним. Я закинув аркан на поруче балькона і виліз на гору, відтак отворив двері ножем і увійшов до середини. Всюди було спокійно. Я перейшов через комнату до вікна на другій стороні і отворив его та виглянув на подвіре. Там сьвітили ся дві чи три ліхтарні, а на лавці, що стояла поперек одних дверий сидїло двох людий. Они курили циґара, а їх рушницї були оперті о стїну. Певна річ, що ті двері вели до комнати, де були дівчата. Двері лежали против мого вікна, значить від сторони дому оберненої до місточка. То була нарожна комната. Тепер знав я вже всьо що хотїв дізнати ся, замкнув вікно, спустив ся по линві на долину, здоймив ся з балькона і вернув щасливо назад. І ось я тут.

— Дуже добре, докторе. Але шкода, що ми всї не пішли з тобою, ми були би ту шайку розігнали і увільнили дівчата зараз.

— Чотирох робить більше шелесту як один — сказав доктор — а при найменшім шелестї були би всї сїм станули під дверми і затарасували їх. Перший вистріл бувби прикликав варту від воріт і чотирох вартових з берега яру і може других чотирох з долини від місточка. Тодї були би тяжко дістати ся до дому, коли девятьох людий є в середині, а друге тілько на дворі. Ми не можемо нїчого ризикувати, а навіть хочби ми були застали дівчата живими то мусїли би ся були перебивати сюди на гору до наших коний, при чім легко могла була дістати ся котрому з нас куля. Нї, на таке не вільно нам відважити ся, дон Рамон мусить рішити, що має стати ся; тепер знаємо всьо і можемо єму сказати. Гуґо, мусите осїдлати вашого коня і їхати зі мною. Він знає вас і повірить, що ви скажете. Я мушу їхати з вами, бо він буде мене потребувати, аби завести сюди войско, так аби єго нїхто не бачив. Конї від вчера рано перебігли сто кільометрів і тому не можемо й думати о тім, аби нинї пускати ся в дорогу. Вийдьмо завтра рано.

По снїданю на другий день рано почав Сім сїдлати докторового коня.

— Доктор повинен би радше мого коня взяти — сказав Райс — він скорше біжить як его.

Коли доктор сїв на коня, сказав до Сіма:

— Уважай пильно на дім і диви ся, кілько їх входить і виходить.

— Не бійте ся, докторе, буде вже добре пильнувати.

— Може потревати два або три дни, заки почуєш про нас, Сіме.

— Нема чого спішити ся, докторе. Заки що стане ся, буде ще богато наради над тим, як розділити гроші.

— Вернемо тою самою дорогою, що їхали сюди? — спитав Гуґо, коли виїхали.

— Нї — відповів доктор — поїдемо трийцять миль вдовж гір на всхід, а відтак гостинцем просто до Ель Пазо. Тепер може девята година, о пятій будемо там. Але в'їдемо до міста не разом, лиш я зажду і як смеркне верну иншою дорогою, або ще лїпше переночую у Хозеґо. Найлїпше буде, коли ви поїдете до дон Рамона аж завтра рано. Як би ви то зробили зараз по вашім повороті, то могли би опришки, що слїдять вас і дон Рамона догадати ся, що ваша подорож стоїть в звязи з тою справою.

На другий день рано поїхав Гуґо до дон Рамона, взявши в готели иншого коня.

— Де ви були, пане Гуґо? — скрикнув дон Карльос, коли Гуґо увійшов до комнати. — Коли я з вітцем приїхав до міста, зайшов до готелю, а там сказали менї, що ви виїхали. Вчера і позавчера питали ми три рази за вами, але нїхто не знав, де ви. Ми бояли ся що вам

ник гонведів Ференчі і розпочав з аранжером забави Яковом Фельнером суперечку, котра вскорі замінила ся на бійку. Ференчі ударив Фельнера в лице, але Фельнер віддав єму. На то офіцир пішов сейчас до касарнї гонведів і стрілив собі три рази в груди. Тяжко раненого завезено до шпиталя войскового, де лежить умираючий.

— **Відкопане місто.** Д. Кашпар, орґанїзатор історичного музея в Симферополї, подає цікаві відомости що-до розкопок стародавного грецкого міста Херсонеса. Херсонес доси був захований під грубою верствою землї і тілько тепер потрохи починають єго відкопувати. Місто зберегло ся дуже добре: будинки, улицї, навіть місків стїна — цїлісенькі; знайдено силу усяких старинних річий — старої утварі, написів, бронзів, мармурів, статуй і т. п. Більша частина міста уже відкопана і, коли розкопки будуть зовсїм покінчені, тодї місто відкриють для учених і туристів.

— **Цікавий пташок.** В Празї арештовано на днях дуже елеґантного панка, що прибув там недавно мнимо з Варшави, і подавшись за польского шляхтича, замешкав яко др. Антін Морош в готели „zum Kaiser von Oesterreich". Обертав ся переважно в ческих кругах, ходив часто до театру, особливо в товаристві молодоческого посла Горжици і оповідав, що був в послїдних часах яко лїкар в Сан-Франціско в Америцї і брав участь в послїдній війнї іспаньско-американьскій. Говорив плавно по польски, нїмецки, французки і анґлїйски. Два офіцири, що познакомили ся з ним близше, одержали від Мароша до переховання суми 550 зр. і 3000 зр. Але мимо загальної симпатиї, якою окружали єго всї, що лише з ним стикали ся, праска полїция, несподївано, єго арештувала. Найдено у него таку телеґраму: „Їдь сейчас до Берна". Арештоване наступило з сеї причини, що кілька тижднїв тому утік з берненьскої вязницї злочинник з лиця цїлком подібний до него. Найдено у Мороша також докторский диплом, котрий однак не відносить ся до поданого арештованим панком імени. Ся подія викликала в елеґантних кругах Праги сензацию.

— **Герольд телефонїчний.** Видїл віденьскої ради міскої ухвалив уділити концесию на засноване підприємства: „Герольд телефонїчний". В той спосіб буде у Відни заведена новість, звістна вже на Угорщинї по більших містах, а полягає она на тім, що посредством відповідно приладженого телефона одержує абонент ріжні вісти дневникарскі, біржеві, а також цїлі декламацийні, музичні і театральні продукциї і т. д. Хто справить собі такий телефон, буде міг сидїти найспокійнїйше дома і довідувати ся о найновійших вістях, та прислухувати ся всему чого лише забажає.

— **Великі огнї.** В австралїйскім містї Мельбурн вибух в ночи з 15 на 16 с. м. в таможних великих маґазинах гербати пожар і знищив мілїон фунтів гербати. — В Ню-Йорку вибух огонь в державних варстатах корабельних. Галя, де містили ся моделї машин і кораблїв, згоріла до тла. Шкоди виносять мілїон долярів.

Штука, наука і лїтература.

— **„Лїтературно-наукового Вістника"** книжка друга за місяць лютий 1899, містить: „Блудний син", оповідане Гната Хоткевича; „З поезий Лесї Українки": І. На спомин І. Котляревского, II. У пустинї, III. Весна зимова; — „Леґальний до дна душї" оповідане Василя Кравченка; — „Два малюнки" Надії К. Кибальчич, І. Місячне сяєво, II. У лїсї; — „Ворог народа", драма в пятьох актах Генрика Ібзена (акти І. і II.); — „Із оповідань Оссіт: І. Падуні зорі, II. Іронїя, III. Жорстокісти; — „Житє Евгена Гребінки" написав Грицько Коваленко; — „З российскої України" Spektator-а; — „Листи знад Полтви": Лист перший — Observator-а; Юрий Брандес (з портретом) — Івана Франка; — „Іван Пилипович Хильчевский" (посмертна згадка) — Сергїя Єфремова і „Хронїка та бібліоґрафія".

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 20 лютого. На вчерашній авдиенциї приняв Є. Вел. Цїсар димісию кабінету бар. Банфі'го. Банфі припоручив на свого наслїдника Феєрварі'го.

Будапешт 20 лютого. На основі ухвали ради кабінетової видав мінїстер Феєрварі розпорядженє, силою котрого головну бранку відложено аж до дальшого розпорядження.

Петербург 20 лютого. Мінїстер Муравев подав амбасадорам до відомости, що держави згодили ся на то, щоби конґрес в справі розброєння відбував ся в Газї.

Париж 20 лютого. З причини демонстраций арештовано вчерашної ночи дуже богато людий але й зараз богато пущено на волю.

Льондон 20 лютого. Бюро Райтера доносить, що в провінциї Талїєнван прийшло до великої битви Росиян з Хінцями, в котрій погибло сто Хінців.

Вашинґтон 20 лютого. Ґен. Отіс доносить о новій стичцї з повстанцями, в котрій погиб один офіцир американьский а шістьох єсть ранених.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6 05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Сколього	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8·45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Скольогоі Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

що приключило ся, бо були пересьвідчені, що не виїдете з міста не порадившись з нами.

— Певне що нї — відповів Гуґо. — То було би невдячно з моєї сторони лишати вас в такій страшній хвили. Але заки вам скажу, що ми зробили, скажіть менї, що тут діяло ся.

— На другий день по викраденю сестер — сказав дон Карльос — приїхав коло полудня їздець. Я побачив єго здалека і був певний, що то той, на кого ми ждали. Ми з вітцем приймили єго, а він передав нам отсей лист. Я вам єго переложу:

„Пане дон Рамон Пералес!

Коли хочете побачити ваші дочки живими, то пришліть як найскорше 200.000 долярів золотом через післанця, котрого вам посилаємо. Скоро одержу гроші, повернуть Ваші дочки до Вас. Але остерігаю Вас! Скоро лиш зробите яку пробу, аби відкрити, де они, або зберете узброєних людий, аби їх освободити, будуть Ваші дочки сейчас убиті.

Ігнатий Ґуттієро".

— А ви що відповіли дон Рамоне?

— Я відписав, що потребую кілька днїв часу, аби зібрати тілько золота, але що зараз посилаю до Санта Фе і буду всїми силами старати ся, аби як найскорше зібрати жадані гроші. Вкінци спитав я ще, яку певність буду мати, що дочки по зложеню окупу будуть освободжені. На то не дістав я ще нїякої відповіди.

— Нї, она й не могла прийти скорше як нинї — сказав Гуґо. — Дивуєте ся, пане, що я то знаю? Ми відкрили місце, де ваші дочки увязнені.

— Чи може бути? — крикнули здивовані отець і син. — Але хто?

— Мої товариші і я — сказав Гуґо. — Я вправдї мало до того причинив ся, хиба що їздив так далеко. Заслуга належить ся обом копальникам золота, о котрих я вам оповідав. З ними поїхав я до місця, о котрім они знали.

Відтак оповідав, як они відкрили головну кватиру розбійників і в який спосіб переськідчили ся, що дївчата справдї там находять ся. Наконець розказав о плянах, які уложили спільно з доктором вертаючи до Ель Пазо.

Дон Рамон, єго син і жінка були дуже зворушені тим оповіданєм.

— Ви справдї зробили нам прислугу, якої вам нїколи не забудемо — сказав дон Рамон. — Коли би ваш плян не удав ся, то се коштувало би житя і вас і моїх дочок.

— Ми не боїмо ся о наше житє, дон Рамоне. Там імовірно нема більше як двайцять розбійників і коли би нас відкрили, заки дістанемо ся до ваших дочок, то перебємо ся. В тім случаю побачать розбишаки, що нас лиш чотирох і певне не схочуть виречи ся богатого окупу та побивати дївчата. Они погадають, що ми то зробили на власну руку і перевeдуть імовірно ваші дочки в инше місце, але не зроблять їм нїчого злого. Після нашого пляну мусить бути войско під рукою, але не показувати ся скорше, аж почує три вистріли в правильних відступах часу. То має бути знак, що нам удало ся дістати ся до комнати ваших дочок і що они безпечні під нашою опікою. В тім случаю мають они сейчас прибути на поміч. Колиж противно почують сильну пальбу, то буде знак, що нас відкрили, заки ми дістали ся до дївчат і тодї тихцем скриють ся і вернуть до Ель Пазо. Тодї очевидно ви будете дальше переговорювати ся о викуп.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).